

Hồi 96 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Khấu Viên ngoại ưã đấi thầy tu Đường Trưởng lão chẳg màn của cúng

Nói về bốn thầy trò, từ khi Tôn Hành Giả hóa gió cho các sãi trở về đi đặng thông thả. Lúc này hết Xuân qua Hè, đi đặng nửa tháng, tuy là không gặp yêu tinh, khỏi mắc tai nạn, song ăn sương nằm tuyết lại lên ả xuống đèo người ngựa cũng mỗi mệt.

Ngày kia thành trì trước mặt, Tam Tạng hỏi rằng:

- Chỗ nào đó vậy?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Không biết không biết .

Bát Giới cười rằng:

- Anh là người dạo khắp bầu trời, đi cùng trái đất, lẽ nào lại không biết? Chắc là cô ý mà khuấy chúng tôi chẳg?

Tôn Hành Giả nói:

- Thằng khùng không biết xét lẽ, ta tuy qua lại đường này cũng nhiều lần, bắt quá bay theo mây gió, chẳg hề bước chơn xuống đất, không hỏi thăm là xứ gì! Bởi có ấy nên không biết thiệt tình, nào cố tình nói mật .

Lúc đến thành Tam Tạng xuống ngựa, dắt qua khỏi thành, thấy hai ông già ngồi dựa hàng ba nói chuyện.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ hãy đứng ngoài đường mà đợi, để ta bước vào mái hiên, hỏi thăm một chút.

Dẫn rồi liền bước lại chấp tay thưa rằng:

- Bần Tăng kính chào hai vị thí chủ .

Khi ấy hai ông đang ngồi đàm đạo, nói sách nói chuyện lằng xằng:

- Nghĩ thương anh hùng đời xưa, bây giờ cũng ra tro ta đất.

Xảy thấy Tam Tạng chấp tay chào hỏi.

Hai ông đáp lễ hỏi rằng:

- Trưởng lão ở đâu tới đây?

Tam Tạng nói:

- Bần Tăng ở phương xa, đi thỉnh kinh Tây Phương đem về Đông Độ. Nay đến đây không biết quý sứ tên chi? Và chẳg hay có nhà nào lòng nhân từ, đến hóa trai một bữa? Xin hai ông làm ơn dạy chỉ giùm.

Ông già kia nói rằng:

- Đây là phủ Đông Đài, sau phủ có một huyện gọi là huyện Địa Linh. Còn trưởng lão đừng đi hóa trai làm chi, cứ đi thẳng theo dãy này, có cái nhà lầu trở cửa qua hướng đông, trước cửa có tượng hình bạch hổ, ấy là Khấu Viên Ngoại, trước cửa có treo tấm bảng, đề rằng: Vạn Tăng bắt trở, chẳg hề bỏ sót sãi nào. Nếu thấy thầy ở phương xa

tìm tới, chắc là hậu đãi mười phần, thôi đi đi đừng làm cắt đứt chuyện của chúng tôi, tội lắm!

Tam Tạng tạ tử trở lại thuật chuyện với Hành Giả, bốn thầy trò đi lần tới chợ, thiên hạ lấy làm lạ, và coi và nói nhỏ với nhau.

Tam Tạng dặn ba trò đừng sanh sự.

Ba anh em nghe lời cúi mặt mà đi một cách nhu mì.

Giây phút tới chợ, thấy một tòa lầu lớn, trước có treo tấm bảng bốn chữ: Vạn tăng bất trở.

Tam Tạng khen rằng:

- Cảnh Tây Phương thiệt là đất phật!

Bát Giới muốn đi vô.

Tôn Hành Giả cản rằng:

- Khoan đã, khoan đã! Để coi có ai ra đây hỏi tới rồi sẽ đi vào .

Kể có một đứa gia đình bước ra, tay cầm một cái cân, tay xách một cái giỏ, đi tới ngó thấy ba người đi tướng, thất kinh liệng cân quăng giỏ, chạy vào nhà báo rằng:

- Ông ôi! Có bốn sãi dị hình, đứng ngoài cửa ngõ.

Khấu Viên Ngoại dương chống gậy đứng tại nhà cầu và niệm phật.

Xảy nghe gia đình vào báo.

Khấu Viên Ngoại bước ra mời vào, nói rằng:

- Các nhà lớn này là chỗ tiếp đãi cao tăng; còn cái nhà nhỏ kia chỗ tôi ở.

Tam Tạng thấy từng trên có thờ Phật, liền khen ngợi nhiều lời. Rồi mặc áo cà sa, bước lên lạy Phật, rồi trở xuống cởi áo cà sa, đàm đạo với Viên Ngoại.

Tam Tạng nói:

- Thế chủ thờ phượng nghiêm trang lắm!

Khấu Viên Ngoại hỏi:

- Chẳng hay trưởng lão ở đâu đến đây?

Tam Tạng nói:

- Bần Tăng ở nước Đại Đường vùng lĩnh Thiên Tử, qua Tây Phương lạy Phật thỉnh kinh. Nghe đồn Viên Ngoại háo thiện trai tăng, nên thầy trò tôi vào nhờ một bữa rồi đi Linh Sơn kéo trẻ.

Khấu Viên Ngoại hỏi gia tướng coi dọn cơm mà đãi bốn thầy, và đem ngựa ra sau cho ăn cỏ mà lúa. Rồi mời bốn thầy trò ngồi trà nước.

Tam Tạng hỏi thăm việc nhà.

Khấu Viên Ngoại nói:

- Đệ tử họ Khấu tên Hồng, tự là Đại Khoan, năm nay sáu mươi bốn tuổi, đến nay mới đây hai mươi bốn năm mà đãi mới đặt chín ngàn chín trăm mười sáu thầy, nay còn thiếu bốn vị nữa mới là viên mãn, nay trời khiến bốn vị đến, thì đủ số rồi, xin bốn thầy cho biết hiệu đặt đem vào sổ viên mãn, và xin nán lại chừng một tháng, đợi làm hội viên mãn xong rồi, đệ tử sắm sửa kiệu và ngựa, đưa bốn vị lên núi Linh Sơn . Vì tại đây đến núi ấy không lấy làm xa, cách chừng tám trăm dặm.

Tam Tạng nghe nói gần tới Lôi Âm thì mừng lắm.

Lúc ấy gia đình hồi dọn cơm om sòm.

Bà Viên Ngoại nghe mới hỏi rằng:

- Vậy chớ sai ở đâu mới tới, mà các người lo dọn cơm chay?

Gia đình thưa rằng:

- Nghe bốn thầy ấy nói ở nước Đại Đường vùng thánh chỉ qua Tây Phương thỉnh kinh. Gia Gia nói với chúng tôi, chắc bốn thầy đó ở trên trời xa xuống, không lẽ người phạm mà đi đặng tới xứ mình, nên Gia Gia hồi dọn cơm chay mà đãi .

Bà Viên Ngoại nghe nói cũng mừng, truyền a huòn lấy áo rộng mặc vào, sẽ ra xem bốn sai cho biết.

Gia đình thưa rằng:

- Có một thầy tử tế dễ xem, còn ba sai dữ tợn xấu xa thiệt có coi lắm .

Bà Viên Ngoại nói:

- Nhứt là tốt người, nhì là dị tướng, đều không phải là bực tầm thường đâu? Chúng bây hãy ra thưa cho ông hay trước rằng bà sẽ ra mắt cao tăng, cho biết người Trung Hoa .

Khi ấy gia đình vâng lời bước ra thưa lại. Khẩu Viên Ngoại gật đầu, Tam Tạng nghe nói, liền đứng dậy bước xuống.

Bà Viên Ngoại đã tới nơi, ngó thấy Tam Tạng xinh tốt, coi lại ba người đệ tử dữ dằn!

Bà Viên Ngoại biết không phải là người phạm, bèn cúi đầu làm lễ.

Tam Tạng đáp lễ nói rằng:

- Cám ơn nữ Bồ Tát kính lâm .

Bà Viên Ngoại hỏi chồng rằng:

- Sao bốn vị sư phụ không ngồi chung?

Khẩu Viên Ngoại không kịp trả lời.

Bát Giới cúi mặt nói lớn rằng:

- Ba anh em tôi là đệ tử .

Tiếng nói ồ ề như cộp rền, bà ấy nghe mọc ốc.

Xảy có hai người Tú tài nhỏ, bước tới lạy Tam Tạng.

Tam Tạng vội vã xuống đáp lễ, Khẩu Viên Ngoại kéo Tam Tạng lại mà nói rằng:

- Hai đứa ấy là con của tôi, đứa lớn là Khẩu Lương, đứa nhỏ là Khẩu Đồng. Hai đứa nó đọc sách trong thư phòng, mới ăn cơm trưa, hay Lão gia đến đây, nên chúng nó ra mắt .

Tam Tạng khen rằng:

- Hay lắm. Phải lắm! Lời cổ ngữ có nói: Con cháu muốn nên, cho đọc sách, cửa nhà đặng phước, bởi làm lành. Lời ấy thiệt không lầm, con nên tại cha mẹ khéo dạy, cho học thì chúng nó biết nhơn nghĩa lễ trí tín luôn luôn .

Khi ấy hai Tú tài nhỏ hỏi Khẩu Viên Ngoại rằng:

- Thưa cha, chẳng hay lão gia ở đâu mới đến đây?

Khẩu Viên Ngoại cười rằng:

- Ở xa lắm, tại Nam Thiện bộ châu, vùng chỉ Đại Đường hoàng đế đến Linh Sơn cầu Phật Tổ mà thỉnh kinh .

Hai tú tài nói:

- Chúng tôi có coi sách Sự Tâm quán ký, thứ sách ấy có nói, xứ này là Tây Ngưu hạ châu. Nhầm chừng Nam Thiện bộ châu đến đây, đi cũng nhiều năm lắm?

Tam Tạng cười rằng:

- Bần tăng bị trề nải lắm, thiết đi không đặng sóng, trăm đặng ngàn cay, gặp mưu mắc nạn, tính đi mười bốn năm tới đây, thiết một năm đi chừng bốn tháng!

Khấu Lương, Khấu Đồng khen rằng:

- Thiết là sải thân, rõ là thầy thánh!

Kế gia đình dọn tiệc chay xong xả, Khấu Viên Ngoại bảo vợ con vào phòng, còn mình ngồi ăn cầm khách, ép Tam Tạng xới cơm, còn ba người học trò khỏi nải nỉ, nhứt là Bát Giới cứ và một chén một miếng, chúng đơm cơm xớt đà không kịp.

Rồi đồ ăn cũng liền vô!

Bát Giới làm như con trót hốt đồ, công cộc nuốt cá.

Đoạn tiệc rồi, Tam Tạng đứng dậy, từ tạ xin lui.

Khấu Viên Ngoại can rằng:

- Xin sư phụ ở rán ít ngày, lời tục rằng: Ban đầu con dễ, lâu ngày càng khó. Xin thầy nán lại đợi làm xong hội viên mãn, tôi sẽ đưa thầy ngoài mười dặm mới an .

Tam Tạng thấy Viên Ngoại có lòng, nên phải vì tình nán lại.

Cách bảy ngày, Khấu Viên Ngoại thỉnh các sãi ở sở tại cộng hai mươi bốn thầy đặng lo làm đám viên mãn.

Các sãi ấy viết sớ và sửa soạn cuộc tiệc, ba bốn bữa mới xong.

Rồi coi ngày lành, vào đám viên mãn, tụng kinh ba ngày ba đêm mới xong đám ấy.

Khấu Viên Ngoại công đức an bài rồi.

Còn Tam Tạng nóng việc đi Lôi Âm, nên giả từ Khấu Viên Ngoại.

Khấu Viên Ngoại nói:

- Mấy bữa rày tôi mắc lo đám viên mãn, nên thất lễ cúng thầy, nên thầy không bằng lòng ở lâu, mới vội đi như vậy chăng?

Tam Tạng nói:

- Bần Tăng đang việc hậu đãi, trả ơn không đặng, có chuyện chi mà chẳng bằng lòng. Song tôi nóng việc đi thỉnh kinh lắm, vì khi trước tôi mới từ già, Thiên Tử đưa khỏi thành, phán hỏi rằng:

- Ngự đệ đi Tây Phương, khoảng chừng nào về tới? Bần Tăng ngỡ là đi ngựa cũng mau, nên tâu rằng: Khoảng chừng ba năm. Chẳng ngờ đường xá gập ghềnh, yêu tinh ngăn trở, đến nay mười bốn năm trời, chưa thấy mặt Phật, không biết thỉnh đặng kinh hay chăng? May mà thỉnh đặng kinh, trở về cũng có mười hai mười ba năm nữa! Tội khi quân vì chí nặng biết chừng nào? Vậy xin Viên Ngoại cho Bần tăng đi thỉnh kinh

xong, rồi sẽ trở lại ghé thăm ít bữa .

Khi ấy Bát Giới sợ mất món ăn, liền nói lớn rằng:

- Sư phụ không biết vị tình, Viên Ngoại đã có lòng thành cầm ở, là có ý trai tăng, bởi Viên Ngoại không phải túng rồi chi, nay đã làm viên mãn rồi, không còn lo đãi ai nữa mà sợ, dầu một năm cũng vô can, một hai cũng đi vội làm cho. Đây sẵn trai tăng lại không dùng, để đi xin chỗ khác! Có ông bà thân thiết ở đằng trước hay sao, nên mới nóng lòng như vậy?

Tam Tạng nổi giận mắng rằng:

- Ngươi là đứa thô tục, cứ biết một việc ăn, chắc cốt trước ngươi là một vật chi của người ta nuôi, nên quên tánh như vậy? Thôi thôi ngươi muốn ở lại thì cứ ở, mai ta sẽ lên đường, đi thỉnh kinh kéo trễ .

Còn Tôn Hành Giả thuở nay thấy thầy cùng Bát Giới, nên mình không dám động đến, bây giờ thấy Tam Tạng trở mặt .

Tôn Hành Giả cũng hùa gió bẻ măng, đề cổ Bát Giới xuống đánh một hồi và mắng rằng:

- Một mình ngươi ham ăn mà chộc thầy giận, cũng tại tiếng nói bất thông, rằng ông bà thân thiết ở đằng trước, ngươi nói ông bà ai đó, làm cho sư phụ nổi giận mắng chung với chúng ta, ấy là một người làm xấu cả bọn mang nợ, nếu ta không nói ra thì thầy cũng nghi ta ý như vậy .

Bát Giới tức mình đứng dậy thở dốc, không dám trả lời cứ ngó thầy mãi.

Khi ấy Khấu Viên Ngoại thất thầy trò giận hờn, biết Tam Tạng không chịu ở, liền cười mà nói rằng:

- Xin sư phụ đừng nóng, hãy ở nán một bữa, đợi tôi mời ít người thân quyến, sắm sửa cò trống, mai sẽ đưa thầy đi .

Xảy thấy bà Ngoại Viên bước ra nói rằng:

- Chẳng hay lão sư phụ đến nhà tôi đã đợi mấy ngày Tam Tạng nói:

- Đã được nửa trăng rồi .

Bà Viên Ngoại nói:

- Nửa tháng nay thuộc về phần viên ngoại tôi, tôi xin ra công nửa tháng may y phục cho bốn thầy bạn .

Kế Khấu Lương, Khấu Đồng bước tới thưa rằng:

- Gia phụ trai tăng hơn hai mươi năm mà chưa gặp cao tăng. Nay viên mãn thời may trời xuôi bốn vị giáng hạ, cha con tôi có phước vô cùng. Song anh em tôi còn thơ ngây, chưa biết nhơn quả, có nghe lóm câu kinh như vậy: Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, bất tu bất đắc. Chắc là nghĩa nói rằng: Ông tu ông đắc phước riêng, bà tu bà đắc phước riêng, ai chẳng tu thì nấy chẳng phước. Tiểu sanh từ lúc vào khoa, nhờ ơn tổ tiên, cảm đức cha mẹ, đồ đệ phú tài, từ ấy đến nay mà dạy học mà học thêm, thiệt là giáo giả học chi báu, nên học trò đi qua thúc tu chút đỉnh, anh em tôi xin lấy ấy trai tăng nửa trăng, thiệt tình bắt chước cha mẹ tôi, xin thầy nhận lễ .

Tam Tạng nói:

- Lịnh đường hậu đãi, chúng tôi có chẳng dám hứa thay! Tuy quý vị hậu tình thì cảm ơn, chớ không dám chịu, vì sợ trễ khâm hạn thì mắc tội với quân vương nên nhứt định ngày mai sẽ rời gót .

Ba anh em thấy Tam Tạng nói gắt như vậy, cũng phát rầu, hết thể ép uống dất nhau lui nghỉ.

Còn Khấu Viên Ngoại thấy chuyện như vậy, cũng chẳng dám cầm, liền viết thiệp cho bà con hay, định ngày mai đến đưa Tam Tạng; lại hối hầu bếp dọn tiệc, và sắm cờ mướn nhạc lăng xăng. Lại thỉnh đạo sĩ với thầy chùa, định ngày mai đến đưa cho rậm đám.

Kế đó đãi đằng xong xả, trời đã tối rồi.

Rạng ngày sửa soạn cuộc tiệc cho tới giờ tị mới xong, dọn tiệc tiến hành trọng thể, trên thì đãi tiệc, dưới thì xướng hát, đờn ca, ai nấy đều vui lòng hết thảy.

Đến mãn tiệc bốn thầy trò tạ ơn xong xả, đồng đi ra khỏi cửa.

Khấu Viên Ngoại theo đưa, có kẻ cầm sò đi trước, dạ nhạc theo sau, hai bên đường là Hòa Thượng với đạo sĩ đưa ra khỏi cửa thành cách mười dặm tới trường đình thấy có dọn tiệc sẵn tại đó.

Khấu Viên Ngoại rung rung nước mắt, bung chén rượu rồi nói rằng:

- Sư phụ thỉnh kinh về, xin ghé tôi ít ngày, kéo tấm lòng ao ước .

Tam Tạng tạ ơn nói rằng:

- Nếu Bần tăng đến Lôi Âm, thì trước tỏ việc đức hạnh Viên Ngoại, chừng trở về sao cũng ghé thăm .

Khi ấy Khấu Viên Ngoại theo đưa rán hơn ba dặm nữa.

Tam Tạng từ mãi, Khấu Viên Ngoại mới chịu từ biệt lui về.

Hết Hồi 96 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 97